

Arrest

nr. 274 460 van 21 juni 2022
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2022 beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die loco advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor verzoeker en van K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 juli 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart op 18 januari 2022 de aanvraag 9bis onontvankelijk. Verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 271 578. Bij arrest nr. 274 459 van 21 juni 2022 wordt het beroep verworpen.

De gemachtigde beveelt verzoeker op 18 januari 2022, onder een bijlage 13quinquies, het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

naam : A. voornaam : R. geboortedatum : (...)1985
geboorteplaats : Alger nationaliteit : Algerije

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zit naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 52/3 , 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "beginsselen van respect voor de rechten van verdediging, goede administratie, eerlijke procedure en onrechtmatigheid" en van artikel 3 van het EVRM:

"De betwiste akte is als volgt gemotiveerd: (...)

A. JURIDISCHE ARGUMENTEN

Artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

"Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. "Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden".

Volgens artikel 62 §2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980,

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten".

Artikel 74/13 van voornoemde wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten stelt, in haar artikel 2, dat de administratieve akten van de administratieve overheden bedoeld in het artikel 1 het voorwerp moeten zijn van een formele motivatie. In overeenstemming met het artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de geëiste motivatie in de aanduiding in de akte van de consideraties van recht en feit. De

motivatie moet adequaat, precies en pertinent zijn, ttz. aan de feiten beantwoorden en in geen enkel geval een eenvoudige motivatie van subjectieve appreciatie zijn (E.C. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; C.E. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531). De motivatie moet op werkelijke feiten berusten en niet op een beoordeling van de waarde van het verhaal, a priori als vals beschouwd (CE, 26.08.1994, nr. 48.810). De motivatie moet des te meer nauwgezet zijn als ze uitkomt op de conclusie dat de vraag duidelijk niet gegrond is (C.E., nr. 56.754, 08.12.1995; C.E. nr. 57.708, 22.01.1996). Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

In arrest nr. 168.712 van 09.03.2007 heeft de Raad van State bepaald dat: "Les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi ... ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect des obligations internationales auxquelles l'Etat Belge a souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait » (CE, arrêt n° 168.712, 09.03.2007).

B. ARGUMENTEN IN FEITE

De beslissing van de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dd. 18.01.2022, beantwoordt niet aan de noodzakelijke eisen door de voornoemde disposities.

1) Er moet rekening worden gehouden met de chronologie van de gebeurtenissen.

Op 18.01.2022 heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met betrekking tot verzoeker:

- Een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), namelijk de bestreden beslissing;

- Een niet-ontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 17.07.2020 op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd op 31.01.2022 aan verzoeker meegedeeld en maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep.

Het was dus pas toen zijn 9bis-aanvraag werd afgewezen dat verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. De twee beslissingen dateren op dezelfde dag. De motivatie voor de bestreden beslissing is stereotiep en puur stilistisch. Ze is niet formeel.

2) Deze twee beslissingen dd. 18.01.2022 zijn onderworpen aan een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring binnen 30 dagen na hun kennisgeving. Deze deadlines zijn momenteel nog steeds van kracht. Tegen elk van deze beslissingen, werd afzonderlijk beroep ingesteld bij de RVV. De beslissing waartegen beroep is aangetekend (bijlage 13quinquies) is niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker beweerde in zijn 9bis-aanvraag dat hij terecht vreesde voor zijn veiligheid als hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, Algerije, gezien de vervolgingen die hij al had ondergaan. Dit vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. De bestreden beslissing, gebaseerd op artikel 7 van de wet van 15.12.1980, moet verworpen worden wegens strijd met artikel 3 van voornoemd Europees verdrag.

3) De bestreden beslissing is voor het overige niet in overeenstemming met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Voorafgaand aan deze beslissing heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet de moeite genomen om verzoeker te ondervragen over zijn privé- en gezinsleven, noch over zijn gezondheidstoestand. De motivering van de bestreden beslissing, uitsluitend gebaseerd op het ontbreken van een geldig visum voor verzoeker, is niet adequaat.

Het enige middel gebaseerd op de schending van de artikelen 52/3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 op de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees verdrag inzake de rechten van de mens, van de beginselen van eerbiediging van de rechten van de verdediging, van behoorlijk bestuur, van behoorlijke rechtspleging en van dwaling als algemene rechtsbeginselen, is ernstig."

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de

vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2019 een negatieve beslissing neemt inzake het verzoek om internationale bescherming. Bij arrest nr. 238 754 van 22 juli 2020 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg kon de gemachtigde in toepassing van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) geven.

Verzoeker stelt dat hij tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend.

Het louter indienen van een aanvraag artikel 9bis heeft niet tot gevolg dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en verhindert niet dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld. Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 274 459 van 21 juni 2022 het beroep verworpen.

Verzoeker betoogt dat hij in voornoemde aanvraag heeft aangehaald dat hij vreest voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar Algerije. Omtrent dit punt wordt hierover als volgt gemotiveerd in de 9bis beslissing van 18 januari 2022: *"Verzoeker verklaart dat hij in 2011 Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie. Hij legt verder een rapport van Amnesty International van 2019 voor om aan te tonen dat Algerijnse veiligheidstroepen buitensporig geweld gebruiken en willekeurig arrestaties en veroordelingen uitvoeren. Betrokkene vreest mogelijke martelingen en mishandelingen. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie en dat hij vreest voor mogelijke martelingen en mishandelingen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie en dat hij vreest voor mogelijke martelingen en mishandelingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."*

Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS 27 maart 2002, nr. 105.233; RVS 28 maart 2002, nr. 105.262, RVS 14 maart 2002, nr. 104.674; RVS 25 juni 2003, nr. 120.961; RVS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet een rapport van Amnesty International van 2019 voorgelegd. Dit rapport is geen concreet, persoonlijk bewijs zoals door de gemachtigde reeds werd opgemerkt in de 9bis beslissing van 18 januari 2022. Verzoeker brengt geen bewijsstukken bij die aantonen dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad niet langer actueel zijn. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

In het administratief dossier bevindt zich een nota van 18 januari 2022 waaruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is

gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.03/07/2018) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familielevens : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.03/07/2018) dat een oom en een tante in België verblijven. Die behoren echter beiden niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

- Betrokkene diende twee aanvragen 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvragen de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 24/06/2016 en 18/01/2022 negatief afgesloten werden. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikelen 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC